

Zomers aan zee

Judith Lennox bij Boekerij:

Het winterhuis
Schimmenspel
Voetstappen in het zand
Schaduwkind
Bloedzusters
Het zomerverblijf
Wilde aardbeien
Voor mijn zussen
Moederziel
Stilte voor de storm
Het hart van de nacht
De Italiaanse minnaar
Oude vrienden
De laatste dans
Een verliefde vrouw
Verborgten levens
Dubbelleven
Zomers aan zee

Judith Lennox

Zomers aan zee

Drie vriendinnen. Drie levens.
Een krachtige vriendschap die elke uitdaging aankan.

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-225-9913-6
ISBN 978-94-023-2127-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Summer at Seastone*
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: Johannes Wiebel – punchdesign, München
Omslagbeeld: © stock.adobe.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2023 Judith Lennox
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Viv

PROLOOG

Ze zijn de ferry aan het inladen. Meeuwen maken krijsend hun duikvlucht terwijl een knappe, lange jonge man met een donkere moedervlek op de zijkant van zijn gezicht de rij voertuigen met geroutineerde handgebaren het autodek op dirigeert.

Ze had zich voor de oversteek van het Kanaal een blauwe hemel voorgesteld, met zonlicht dat op de golven danste. Maar de lucht is grijs, het regent hard en ze kan de zee niet eens zien. Het is een zinloze onderneming, deze missie, bedenkt ze terwijl de voertuigen vooruit kruipen. Nee, nog erger: het is gekkenwerk, en het is een vergissing. Het is arrogant van haar te denken dat ze de breuk kan herstellen.

Ze kan zich nog bedenken. Ze hoeft niet aan boord van de ferry te gaan. Ze zet de ruitenwissers aan om de regen weg te vegen die nu nog harder naar beneden klettert, en ze bijt op haar onderlip terwijl ze alles tegen elkaar afweegt. Misschien maakt ze het alleen maar erger. Ze kan nu nog de rij uit, keren en Portsmouth uitrijden. Soms, zegt ze tegen zichzelf, is het beste wat je als vriendin kunt doen, je afzijdig houden tot het achter de rug is en dan de rommel opruimen. Soms moet je je erbij neerleggen dat het er voor iemand zijn en die troosten het enige is wat je kunt doen.

De rode auto voor haar, een Ford Fiesta, staat ineens stil, en ze trapt op de rem. Ze slaat haar handen ineen en denkt na, zich nauwelijks bewust van het ongeduldige getoeter achter haar.

Zij drieën: Bea, Emma en Marissa. Ze denkt aan alles wat ze hebben gedeeld. Ze denkt terug aan hoe haar vriendinnen haar geluk en successen met haar hebben gevierd en haar in haar verdriet hebben getroost. Ze heeft zo veel aan hen te danken.

Ze zoekt op de tast in haar handtas naar een tissue om de condens van de ruiten te vegen. Soms, denkt ze, moet een vriendin alles doen wat ze kan om te helpen. Zelfs als ze zichzelf daarmee

voor schut zet, zelfs als ze het risico loopt daarmee een flater te slaan. En dit is een van die momenten. Ze moet het proberen, ze moet deze reis maken, zo simpel is het.

Uiteindelijk start de motor van de rode Fiësta en komt de rij weer in beweging. Ze blijft nog even staan, besluiteloos, tikt met haar vingers op het stuur. Dan zet ze de auto in de versnelling en rijdt de ferry op.

DEEL 1

EEN NIEUW BEGIN

1

1970-1972

Hij zei: ‘Ze hebben vandaag wel honger, hè? Zo te zien lusten ze wel een boterham.’ De jongen die een stukje verderop bij de vijver stond, had het tegen Bea. Hij had zwarte krullen, een Iers accent, en zijn schoolblazer was niet bruin, zoals die van haar, maar grijs. Haar moeder had haar verboden door het park naar huis te lopen omdat je altijd een enge man kunt tegenkomen, maar Bea vond het leuk om de eendjes te voeren en dacht niet dat deze jongen onder de categorie enge mannen viel.

‘Ik bewaar de korstjes van mijn lunch.’ Ze stak hem een stukje brood toe. ‘Wil jij ze ook voeren?’

‘Ja, graag. Als je dat niet erg vindt.’

‘Volgens mij krijgen ze niet genoeg te eten.’

‘Ze zullen toch wel door andere vriendelijke zielen als jij worden gevoerd?’

Toen hij naast haar kwam staan, zag ze dat hij een stuk groter was dan zij. Maar dat was eigenlijk iedereen. Bea was zeventien en krap 1 meter 55 op haar hakken. Ze had haar donkere haar en ogen van haar Franse oma en haar kleine gestalte en levendigheid van haar moeder, Vivien.

De jongen wierp een stukje brood naar een vaalbruine eend aan de rand van de kwetterende groep.

‘Goed gemikt,’ zei ze.

‘Dat is een van mijn vele talenten.’

‘Heb je nog andere?’

‘Ik kan in twintig minuten een autoband vervangen.’

‘Jemig.’ Als de Wolseley van Bea’s vader een lekke band had,

leek hij er een eeuwigheid over te doen die te vervangen en klaagde hij steen en been.

‘Na school en in de weekenden werk ik in de garage,’ zei de jongen. ‘Ik ga er nu heen. Mijn horloge is stuk. Weet jij toevallig hoe laat het is? Mijn horloge windt niet meer op.’

‘Half vijf. Beatrice,’ zei ze, en ze stak haar hand naar hem uit. ‘Beatrice Meade. Maar iedereen noemt me Bea.’

‘Ciaran O’Neill.’

‘Ciaran. Wat een mooie naam.’

‘Je schrijft het met een c. Zo hoor je het te spellen.’

‘Mooi accent heb je.’ Ze begon te blozen. ‘Mijn uitspraak is zo saai. Zo... ouderwets!’ Iemand had eens tegen haar gezegd dat ze sprak als Celia Johnson. Sindsdien probeerde Bea haar bekakte klinkers anders uit te spreken, tot onvrede van haar moeder.

Ciaran schoot in de lach. ‘Dat vind ik niet.’

‘Waar zit je op school?’

Hij gaf haar de naam van het atheneum, een pand van rode baksteen waar ze elke dag langsliep, en vroeg: ‘En jij gaat zeker naar een dure privéschool?’

‘Hoe raad je het?’

Hij hield zijn hoofd een beetje schuin ‘Je blazer. En de manier waarop je me de hand schudde. Morgen is het gesneden wit, Bea.’

Hij zei gedag en liep weg. Bea dacht op weg naar huis aan Ciaran O’Neill. Ze hoopte dat ze hem nog eens zou zien.

De volgende dag was het warmer. Ze vroeg zich nu en dan – tijdens de lessen en in de pauze – af of hij het had gemeend. Jongens zeiden wel vaker zulke dingen: *dan zie ik je nog wel, doeg*, en als je ze dan weer tegenkwam keken ze dwars door je heen.

Na school liep ze naar het park. Toen ze hem bij de vijver zag staan, sloeg haar hart een slag over. Hij had zijn stropdas losgemaakt en zijn blazer over zijn schouder geslagen.

‘Hé, Bea!’ riep hij haar tegemoet. ‘Heb je een goede dag gehad?’

Ze trok een gezicht, maar begon al snel te glimlachen. Ze mocht

van haar moeder geen gezichten trekken. *Je bent een mooi meisje, Bea, dus waarom maak je een boze kabouter van jezelf? Jongens willen geen meisje dat chagrijnig kijkt of gezichten trekt.*

‘We moesten bij Frans een stukje vertalen en ik heb er een potje van gemaakt met de conjunctief.’

‘Maken de Fransen er zelf geen potje van met de conjunctief?’

Ze schoot in de lach. ‘En jij?’

‘Praktijktoets scheikunde. Volgens mij ging het wel goed. Alsje-blijft.’ Hij viste een zakje Sunblest-brood uit zijn broekzak en bood het haar aan.

‘Wil je de wetenschap in, Ciaran?’

‘Uiteindelijk wel, ja. Ik wil scheikunde studeren.’ Hij mikte een stuk brood in de vijver en de eenden doken er met zijn allen tegelijk kwakend bovenop. ‘Maar dan moet ik wel zorgen dat ik goede cijfers haal. Als het me lukt, ben ik de eerste van mijn familie die naar de universiteit gaat. En jij?’

‘Het zal wel een secretaresseopleiding worden.’

Niemand van de meiden op Bea’s school ging naar de universiteit. Ze deden een secretaresseopleiding of een kookcursus, of ze werkten als nanny bij een welgesteld gezin of gingen naar een etiquetteschool. Haar moeder zei dat ze geen geld hadden voor een etiquetteschool, dus zou het wel een secretaresseopleiding worden.

Ciaran vroeg: ‘Is dat wat je wil?’

Dat had nog nooit iemand aan haar gevraagd. Haar toekomst was zo lang ze zich kon herinneren voor haar uitgestippeld. Dat haar toekomstige echtgenoot geld zou hebben en uit een goede familie kwam, was een eerste vereiste. Als hij dan ook nog een titel zou hebben, zou dat haar moeders stoutste dromen vervullen. Bea’s mooie gezichtje en charme waren de sleutel tot haar glansrijke toekomst. Er werd van haar verwacht dat ze die geschikte jongeman tijdens een cocktailfeestje of weekendje weg zou leren kennen. En als dat niet zou lukken, moest ze die secretaresseopleiding afmaken en misschien maar met haar baas trouwen.

Haar hart kwam meer en meer in opstand tegen een toekomst die achterhaald leek. Toen ze haar twijfels een keer had uitgesproken, had haar moeder tegen haar gesnauwd: ‘Je hebt straks een huishouden te organiseren, een echtgenoot te steunen, zijn vrienden te vermaken en je kinderen op te voeden. Wat wil je nog meer?’

Heel veel meer, dacht Bea, maar dat durfde ze niet te zeggen. Hoewel ze dol was op de feestjes waar haar moeder haar naartoe liet gaan omdat ze graag in gezelschap was en gek was op dansen, wist ze dat er in die zomer van 1970 in andere delen van Londen, niet zo heel ver van het appartement van haar ouders in Maida Vale, veel spannendere feesten werden georganiseerd. Ze stelde zich rokerige ruimtes voor waar harde rockmuziek werd gedraaid en psychedelische lichten en bewegende gekleurde kringen over de vloer bewogen. De meiden zouden kleding van Biba of Bus Stop dragen en de mannen zouden van het soort zijn dat haar vader vol walging hippies zou noemen voordat hij iets zou gaan mompelen over het opnieuw invoeren van de dienstplicht. Er zou op die feesten een walm van wierook en wiet hangen.

Ze zei: ‘Ik heb geen idee. Ik vind het leuk om met mensen te werken.’

‘Misschien kun je verpleegkundige worden,’ zei hij. ‘Mijn zus Emer studeert voor verpleegkundige. Ze vindt het geweldig.’

‘Misschien wel, ja.’ Het idee sprak haar aan. Zou dat kunnen?

‘Je zou het geweldig doen, Bea. Je zou alles geweldig doen.’ Ciaran sprak op een toon alsof het helemaal niet onredelijk was voor een meisje om ambities te hebben.

Die vrijdag kocht Ciaran een ijsje voor haar bij het busje dat bij het hek van het park stond geparkeerd. Hij stond erop te betalen. Het was Bea opgevallen dat zijn blazer slechts was bij de ellebogen en dat hij een knielap op zijn broek had. Ze zei dat zij de volgende keer de ijsjes zou betalen. Toen hij daartegen protesteerde, zei ze: ‘Dat moet je toestaan. Hoe moet dat anders met de vrouwenemancipatie?’

‘Daar zit wat in. Sorry.’

Ze stonden onder de bomen hun hoorntje te eten. Groen licht filterde door de takken en flikkerde in zijn ogen, die korenbloemblauw waren. Haar moeder zou ze loom hebben genoemd.

Hij had vandaag een horloge om. ‘Heb je het gerepareerd?’ vroeg ze.

‘Dat heeft Fergal gedaan. Fergal is mijn broer. Hij kan alles maken. Ik moet ervandoor, Bea. Ik wil in de zomervakantie full-time in de garage werken, dus ik moet zorgen dat ik altijd op tijd ben. Anders wek ik een verkeerde indruk.’

‘Zie ik je morgen?’ Ze had er direct spijt van dat ze het had gevraagd. Jongens wilden het initiatief. Mannen waren veeleisende vrouwen al snel beu. Je moest een man op je laten jagen.

Maar in plaats van antwoord te geven, boog hij zijn hoofd en gaf haar een kusje op haar wang. ‘Dat wilde ik al doen sinds ik je toen bij de vijver zag,’ zei hij.

Ze draaide haar hoofd een beetje, zodat hij haar op de mond kon kussen. Zijn zoen smaakte naar vanille. De stad, het park, gereduceerd tot de zachte, droge aanraking van zijn lippen op die van haar en de lichte druk van zijn handen op haar heupen. Verder was er niets.

Hoewel ze al eerder met jongens had gezoend, tijdens een spel in een koud landhuis, tijdens een paar gestolen minuten dat ze even was ontsnapt aan het waakzame oog van de moeders op een feest, waren die kussen niet zoals die van Ciaran, die een vuur in haar deden ontvlammen. De daaropvolgende weken volgden er meer kussen, elke nog heerlijker dan de vorige, en ze ruilden de eendenvijver al snel in voor een grasveldje met struiken eromheen.

Ze viel zo gemakkelijk voor hem, zo vanzelfsprekend, dat het voelde alsof ze haar hele leven op hem had gewacht, op zijn glimlach, op zijn stem met dat zachte Ierse accent, op zijn vriendelijkheid en ruimhartigheid. Ze raakte zalig dronken van verliefdheid.

Ciaran woonde met zijn vader en oudere broer, Fergal, in Notting Hill. Zijn vader en broer werkten in de bouw, hoewel Fergal, zo vertelde Ciaran, in de zomer bij de snelwegen werkte omdat dat beter betaalde. Ciarans vader was momenteel in Ierland, op de familieboerderij in Cork, dus waren Ciaran en Fergal alleen in het appartement. ‘Fergal is degene die zegt dat ik naar de universiteit moet, liefje, niet pa,’ zei Ciaran tegen haar. ‘Pa vindt het zonde van de tijd. Fergal zegt dat één van ons een succes moet worden en dat ik degene met de hersens ben. Hij moest praten als Brugman om pa over te halen me op school te laten blijven. Fergal is op zijn vijftiende met school gestopt om bij pa te gaan werken. Als hij niet voor me was opgekomen, zou ik hetzelfde hebben gedaan. Ik heb geluk. Ik hoef straks niet midden in de winter in de vrieskou met stenen te slepen.’

Bea wist dat haar moeder een Ierse jongen als Ciaran niet zou goedkeuren, dus zei ze thuis niets over hem. Ze vertelde haar vriendinnen ook niet over hem. Ze wist niet precies waarom ze dat niet deed. Het ging er niet om dat ze hen niet vertrouwde of dat ze zich schaamde, of dat ze bang was dat ze het zouden afkeuren dat ze verliefd was op de zoon van een arbeider. Misschien was het gewoon omdat hij zo bijzonder was, zo bijzonder voor haar, dat ze hem met niemand wilde delen.

Haar vriendinnen werden verliefd op allerlei mannen. Sommigen hadden een vaste vriend, maar niemand biechtte op het al gedaan te hebben. Ze haalden hun informatie over seks uit tijdschriften als *Honey* en *Petticoat* en waren allemaal als de dood dat ze zwanger zouden raken. Ze durfden niet aan de pil te gaan omdat ze bang waren dat hun huisarts hun een standje zou geven of hun moeder op de hoogte zou brengen. Wanneer ze het over de mogelijkheid hadden om ongetrouwd zwanger te raken, waren de woorden theoretisch en angstig. Iemand kende een meisje dat moest trouwen. Iemand anders had over een meisje gehoord dat met een breinaald een einde aan haar ongeplande zwangerschap had gemaakt.

Ciaran en zij hadden het overal over: over muziek, boeken, televisieprogramma's en politiek. Hij was een fervent krantenlezer en leende haar zijn *Private Eye* en *Melody Maker*. Bea voelde dat haar geest zich met allerlei nieuwe dingen vulde. Ze vertelde hem hoe ze toen ze klein was naar een broertje of zusje had verlangd. Ciaran, die naast Fergal thuis in Ierland ook nog vier oudere zussen had, zei dat hij er veel te veel had en dat ze best een zus, of twee, van hem mocht lenen. Zijn zussen bemoeiden zich altijd met zijn zaken. Zijn moeder was overleden toen hij negen was en sindsdien hadden Aislinn, Nora, Clodagh en Emer de moederrol op zich genomen. Alle vier zijn zussen schreven hem wekelijks een brief en verwachtten er een terug.

Ciaran was een donkere vlek onder een boom. Regen kletterde op de straten in Londen en maakte de ingang van het park vrijwel onzichtbaar. Ze kusten elkaar terwijl de regen op hun hoofd sloeg.

‘Wat een beestenweer,’ zei Bea. ‘Wat zullen we gaan doen?’

‘Fergal werkt in Birmingham aan een snelweg. Als je dat niet vervelend vindt, kunnen we naar mijn huis.’

‘Waarom zou ik dat vervelend vinden?’

Hij wierp haar een halfslachtige glimlach toe. ‘Het is niet veel soeps, Bea.’

Ze stonden in de metro van Maida Vale naar Ladbroke Grove met hun gezichten naar elkaar en zoenden. Op weg van het station naar Notting Hill bleven ze een paar keer staan om elkaar te kussen. De regen viel roffelend op de stoepen en verzamelde zich in poelen op de straat. Ze wilde zien waar hij woonde omdat alles aan hem haar fascineerde en ze alles aan hem aantrekkelijk vond. Ze liepen langs rijen winkeltjes, een wasserette, een kerk waar stroompjes regen tussen de door onkruid overwoekerde graven doorsijpelden. In een speeltuin bungelden kinderen aan krakemikkige houten klimrekken en schommels, zich niets aantrekkend van het weer. Regendruppels dropen van de ramen van een café, waardoor de Caribische mannen en vrouwen die binnen zaten

nauwelijks te zien waren. Regen had de graffiti op een witte muur donker gekleurd: *POWER TO THE PEOPLE*. Uit de open deur van een hoog, smal huis klonk Jimi Hendrix' 'Purple Haze', dat in de maat van de vallende regen leek te spelen. Twee jonge mannen zaten in spijkerbroeken van kleine lapjes met een gescheurd hemd erboven in de deuropening te roken. De langere van de twee, met een afrokapsel, riep: 'Hé, Ciaran, wie is die meid?' Het was maar een paar kilometer van Maida Vale naar Notting Hill, maar het had net zo goed aan de andere kant van de wereld kunnen liggen. Gezinnen als die van haar waren een overblijfsel uit vergane tijden, bedacht Bea. Je trof ze alleen nog in uithoeken van Londen aan.

Het appartement van de familie O'Neill was in een zijstraat. Vlakbij was een wedkantoor, en een fish & chipskraam met een lange rij ervoor. Ciaran opende een groene deur. Een smalle trap die was bekleed met gebarsten beige linoleum leidde naar een overloop. Bea rook Dettol. Er huilde ergens een baby, ze hoorde een stel ruziën.

Aangekomen in het appartement pakte Ciaran een handdoek, zodat ze haar haar kon afdrogen. Hij hing hun regenjassen bij een elektrisch kacheltje te drogen en Bea keek om zich heen. De kamer was spaarzaam ingericht met een bank, een tafel en drie stoelen. Op de tafel lagen wat stukgelezen pockets, en er stonden een transistorradio en een asbak.

'Dat is de kamer van mijn vader,' zei Ciaran, die naar een deur wees. 'En die is van Fergal. Ik slaap meestal op de bank, maar als Fergal er niet is, gebruik ik zijn kamer.'

Bea schrok van hoe klein het appartementje was. Ze vroeg zich af of er nog ergens een kamer was die haar niet was opgevallen.

Ciaran nam de handdoek van haar aan. Ze zat aan zijn voeten terwijl hij haar haar afdroogde. Wanneer hij met de handdoek over een lange, donkere streng haar ging, streek zijn hand zo nu en dan langs haar wang. Ze rook de regen op zijn huid. Ze wist dat ze zo naar Fergals kamer zouden gaan en op zijn bed zouden gaan liggen.

Er was een moment dat ze hadden kunnen stoppen, toen hij vroeg: ‘Weet je het zeker? Ik heb geen kapotjes, ik dacht dat we in het park zouden blijven.’ Ze zei dat het geen probleem was, omdat ze ondertussen zo naar hem smachtte dat ze niet wilde dat hij stopte. Het geluid van de regen die op het raam kletterde vervaagde, weggevaagd door een genot dat een hoge vlucht nam en er met haar vandoor ging.

Toen ze nadien in de badkamer van de familie O’Neill in de spiegel keek, was Bea verrast te zien dat ze er nog precies hetzelfde uitzag. Ze was per slot van rekening door het verlies van haar maagdelijkheid in één klap volwassen geworden, een vrouw.

De zomervakantie brak aan. Ciaran ging meer uren in de garage werken en Bea ging schoonmaken bij een buurvrouw, mevrouw Phillips.

Het was de heerlijkste zomer die ze ooit had gehad en ze wilde dat hij nooit voorbij zou gaan. Als ze hadden gevreeën, slofte ze graag in Ciarans shirt door het appartementje van de familie O’Neill, zette thee en maakte toast, fantaserend dat zij hier met zijn tweetjes woonden. Dan zette Ciaran een elpee van zijn broer op. Fergal had een grote verzameling platen. Ciaran had een mooie stem en zong graag mee met Bob Dylan of de Clancy Brothers. Als ze dan thee zaten te drinken, maakten ze plannen. Als ze over een jaar van school zouden gaan, als ze allebei achttien waren, zou Ciaran naar de universiteit gaan en zou Bea verpleegkundige worden. Het zou niet uitmaken waar ze zouden gaan wonen en het zou niet uitmaken dat ze geen geld hadden, want ze hielden van elkaar.

‘Fergal en ik hebben vanochtend ruzie gehad.’

Ze lagen in bed in het appartement, Ciaran met zijn arm om haar heen. Bea’s hoofd rustte tegen zijn borst en ze voelde zijn regelmatige hartslag.

‘Waarover?’

‘Jou. Hoewel Fergal het godzijdank niet weet. Maar hij vermoedt dat er iets gaande is. Hij is niet van gisteren. We zaten cornflakes te eten en toen zei hij ineens dat ik met mijn hoofd in de wolken loop en verliefd ben op een dochter van de burenen.’

Ze draaide haar hoofd om naar hem op te kijken. ‘Wat heb je gezegd?’

‘Dat hij niet goed bij zijn hoofd is dat hij dat denkt. Fergal kan ontzettend irritant zijn als hij eenmaal iets in zijn kop heeft. Hij zei dat hij me wat zou aandoen als ik loop te flikflooiën met een meisje in plaats van mijn huiswerk te maken.’

Op dat moment werd er op de voordeur gebonsd. Ze schrokken zich rot. ‘Jezus,’ mompelde Ciaran. ‘Wie is dat in godsnaam?’ Hij stond op uit bed. ‘Blijf jij maar even hier.’

Hij trok zijn spijkerbroek aan, liep de kamer uit en sloot de deur achter zich. Bea kleepte zich snel en stilletjes aan. Stel nou dat het Fergal was die eerder thuiskwam uit zijn werk en zijn sleutel was vergeten? Als hij haar hier zou aantreffen, zou hij razend worden. Dan zou hij tegen Ciaran zeggen dat ze elkaar nooit meer mochten zien. Ze hoorde een klik toen Ciaran de voordeur opende, en toen werd er iets gemompeld. Ze probeerde het gesprek te volgen terwijl ze haar beha dichtmaakte.

Ciaran kwam de kamer weer in lopen en zette de platenspeler uit. ‘Dat was de buurman. Hij had last van de muziek.’ Hij slaakte een zucht. ‘Ik was vergeten dat hij deze week nachtdienst heeft.’

‘O, mijn god. Ik was zo bang...’ Bea lachte nerveus terwijl ze haar rok dichttristte.

‘Ik dacht dat het Fergal was. Of mijn vader, terug uit Ierland. Jezus, dat zou een toestand zijn geworden.’ Ciaran trok zijn shirt aan.

Ze zag dat zijn goede bui was omgeslagen. ‘Er is niets ergs gebeurd, schat,’ zei ze.

Maar de warmte was uit zijn ogen verdwenen. ‘Bea, waar zijn we mee bezig? Ik zie niet hoe dit verder moet, jij wel? We liegen onze familie al maanden voor. Zit jij daar niet mee in je maag?’

‘Als mijn ouders niet zo snobistisch en onredelijk waren, zou ik niet hoeven liegen.’ Haar woorden klonken na in haar hoofd, verontwaardigd maar ook schuld bewust.

Hij zat op de rand van het bed. ‘Wat gaan we doen als het kouder wordt? Mijn vader komt over een paar dagen terug. Dan kunnen we hier ook niet meer terecht. Dus wat gaan we doen, Bea?’

Ciaran had die middag van school gespijbeld om bij haar te kunnen zijn. Bea hoefde een week later pas weer naar school. De platanen in de Londense straten begonnen al geel te kleuren. De zomer was op sterven na dood.

‘Ciaran, we bedenken er wel wat op.’

Hij draaide zich met zijn blauwe ogen opengesperd naar haar om. ‘Is dat zo? En als je op een dag nou gewoon niet komt opdagen? Wat moet ik dan? Naar je appartement? Aankloppen en je moeder vragen waar je bent? Ik denk niet dat dat gaat werken, jij?’

Bea streek zijn nek. ‘Niet doen, schat. Alsjeblieft.’

‘Misschien moeten we elkaar een tijdje niet zien.’

‘Is dat wat je wil?’ Ze voelde tranen in haar ogen prikken.

Hij slaakte een kreun. ‘Natuurlijk niet. Hoe zou ik dat kunnen willen?’

Ze gingen op bed liggen, met hun gezicht naar elkaar toe, en hij legde zijn hand op haar taille. ‘Ik wil niet dat je wordt gekwetst, Bea,’ mompelde hij. ‘Ik wil niet de man zijn die je gaat kwetsen.’

‘Je zou me nooit kunnen kwetsen. Ik hou van je.’

‘Mensen die van elkaar houden kwetsen elkaar aan de lopende band. Ze bedoelen het niet zo, maar doen het wel. Wist je dat nog niet?’

Ze verlieten het appartement later dan gebruikelijk. Ciaran liep met haar naar de metro. Ze kusten elkaar en toen rende Bea de roltrap af en een wagon in, vlak voordat de deuren sloten. Door elkaar geschud terwijl ze van halte naar halte reden was ze overstuur en misselijk. *Misschien moeten we elkaar een tijdje niet zien.* Ze had gemerkt hoe hij afstand van haar had genomen, zich mentaal voorbereidend haar niet meer te zien.

Toen ze van station Maida Vale naar huis liep was de lucht grijs en drukkend. Laurierstruiken, hun glanzende groen dof geworden door zwart vuil, duwden hun takken tussen de ijzeren hekspijlen door. Was ze nou maar een jaar ouder. Als ze allebei achttien waren geweest, hadden ze zonder toestemming van hun ouders kunnen trouwen. Ze hadden elkaar te vroeg ontmoet, bedacht ze, en de verlamdende paniek die ze die middag in het appartement van de familie O'Neill had gevoeld, sloeg nogmaals toe.

Vivien stond in het appartement van de familie Meade keukenkastjes open te trekken. Ze staaarde naar de rijen blikjes en zakjes. Toen Bea binnenkwam, keek ze op. 'Heb je ham meegenomen?'

'Sorry, dat ben ik helemaal vergeten.'

'Hè, kind toch!'

'Sorry, mama.'

De gezichtsuitdrukking van haar moeder gleed van geïrriteerd naar achterdochtig. 'Waar was je? Je bent vreselijk laat. Je zou toch naar Sarah gaan?'

'Nee... nou, eh... ik... ' Ze zocht koortsachtig naar een excuus.

'Ik heb mevrouw Price gebeld en die zei dat Sarah naar de kapper was.'

Bea dacht aan het appartement van de familie O'Neill en aan Ciaran. *We liegen onze familie al maanden voor.* Het kostte ineens vreselijk veel moeite nog een leugen te bedenken.

'Ik ben later dan anders bij mevrouw Phillips vertrokken,' zei ze. 'En toen ben ik gaan wandelen.'

Vivien stond nog steeds te fronsen. 'Misschien moet ik eens met haar gaan praten. Ik wil niet dat ze te veel van je tijd in beslag neemt. Ik heb je thuis ook nodig, ook al ben je een vreselijk warhoofd.'

'Dat hoeft niet, mama. Ik zal zorgen dat ik morgen wat vroeger wegga. Zal ik een kop thee voor u zetten?'

'Nee, doe maar een gin-tonic.'

Bea opende de kast. Haar hand beefde toen ze de fles eruit pakte.

Weer overeind komend streek ze haar rok glad. Haar hart bonsde, ze had het heet en zweette. Toen ze in alle haast uit Ciarans appartement was vertrokken, was ze vergeten haar haar en make-up te controleren. Haar hand bewoog naar haar borst. Ciaran had haar een aantal weken daarvoor een zilveren kettinkje gegeven. Ze droeg het alleen als ze met hem was. Had ze eraan gedacht het af te doen? Het zou haar moeder meteen opvallen als ze dat niet had gedaan. Ze voelde tot haar grote opluchting het kettinkje in haar zak en herinnerde zich nu weer dat ze het had afgedaan toen ze in Maida Vale het appartementencomplex binnen was gelopen. Ze wierp een steelse blik in de spiegel boven het dressoir en zag dat haar pony heel slordig een kant op was gevallen en dat er een veeg mascara onder een van haar ogen zat. Ze schonk gin in het glas, bracht met haar vingers haar pony in het gareel en veegde de mascara onder haar oog weg. Ze moest zorgvuldiger zijn.

Ze liep de keuken in. Haar moeder had een blik bonen opengemaakt en pakte eieren uit de koelkast. Het gevoel dat ze die middag op het nippertje een ramp hadden afgewend was er nog steeds, en terwijl Bea ijsklontjes uit het bakje schudde, ging het laatste gesprek met Ciaran weer door haar hoofd. Ze wist hoe vreselijk hij het vond om tegen Fergal te liegen. Als hij het over zijn broer had, was dat altijd met liefde in zijn stem.

Ciaran had veel te verliezen. Hoewel haar moeder vaak klaagde over geldgebrek, was het concept 'geen geld' bij beide families heel anders. Ze had het vreselijke gevoel dat Ciaran en zij in een glinsterende, dansende luchtbel leefden die zou kunnen knappen zodra die in een koude windvlaag terecht zou komen. Haar fantasie over hoe ze samen in hun eigen huisje zouden wonen, was niet meer dan dat: een fantasie. Het zou jaren kosten voordat ze ook maar een tweekamerappartementje zouden kunnen betalen.

Haar moeder brak een ei, glanzend en glibberig, in een kopje. Een golf van hitte en misselijkheid stroomde door Bea heen. Ze sloot haar ogen en drukte een ijsklontje tegen haar voorhoofd, maar de misselijkheid liet zich niet terugdringen, en haar moeder

draaide zich naar haar om toen ze kreunde en naar het toilet rende.

Ze voelde zich dat hele weekend belabberd en ging vroeg naar bed. Haar vader kwam haar kleine attenties brengen: een tijdschrift, pepermuntjes, een kopje thee. Ze moest drie avonden achter elkaar overgeven en dacht dat ze buikgriep had. Haar moeder was strenger, maar dat was iemand die vond dat lichamelijke kwetsbaarheid een teken van mentale zwakte was. De uitdrukking in Vivien's ogen baarde Bea zorgen.

De wind trok dat weekend aan en rukte de bladeren van de platanen en verzamelde ze in leerbruine bergjes op het balkon. Op zondagochtend liepen Bea en haar vader altijd samen naar de kiosk om een krant te kopen. Maar toen Jack die zondag aanstalten maakte te vertrekken zei Vivien dat hij alleen moest gaan. Bea dacht dat het was omdat ze ziek was, maar toen de deur zich achter Jack had gesloten en ze naar haar kamer wilde lopen, weerhield Vivien's scherpe stem haar daarvan.

‘Waag het niet om weg te lopen.’ Vivien viste een sigaret uit een pakje John Player's. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Hoe bedoelt u?’

Vivien tikte fronsend met haar sigaret tegen het pakje. ‘Heb je iets gedaan wat niet mag? En haal het niet in je hoofd om tegen me te liegen.’

In eerste instantie voelde Bea helemaal niets, niet eens angst. Gevoelloosheid maakte echter al snel plaats voor een peilloze wanhoop. Haar moeder was er op de een of andere manier achter gekomen, van haar en Ciaran. Bea had geen idee hoe.

De gouden aansteker klikte. ‘Nou? Moet ik het voor je zeggen?’

‘Ik weet niet wat u...’ En op dat moment wist ze het ook echt niet.

‘Ben je met een jongen geweest?’ De aansteker weigerde dienst, dus Vivien probeerde het nog een keer. Ze keek op. ‘Als je me niet vertelt hoe het zit, zeg ik het tegen je vader. Dan is het aan hem om erachter te komen wat zijn dochter in haar schild voert. Wil je dat ik naar je vader ga, Beatrice?’